

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Christen Christensen: Jeg skal til-
lade mig at foreslaa, at Lovforslaget hen-
vises til det Udvalg, som i Dag er nedsat
til Behandling af Forslag til Lov om Æn-
dring i Reglerne for Gebyrer ved Fogedfor-
retninger, i Lov om Stempelafgift og i Lov
om Afgift ved Tinglysning m. m.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af første Behandling af For-
slag til Finanslov for Finansaaret fra 1.
April 1929 til 31. Marts 1930.*

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Madsen - Mygdal):
Blandt de Emner af mere almindelig poli-
tisk Karakter, som Partiernes Ordførere
og andre Talere ved denne første Behand-
ling af Finanslovsforslaget har beskæftiget
sig med, indtager det Landstingsvalg, som
blev afholdt umiddelbart forud for Rigsda-
gens Sammentræden, en fremskudt Plads,
hvad der i og for sig kun er rimeligt og na-
turligt. Efter de faldne Udtalelser at døm-
me maa dette Landstingsvalg have været
et ualmindelig vellykket Valg, eftersom der
indenfor alle Partier hersker Tilfredshed
med Valgets Udfald. Et Valg, der kan til-
fredsstille samtlige deltagende Partier, maa
jo være saa nær ved Idealet, som man over-
hovedet kan komme.

Højest oppe i denne Valglæde har
naturligvis Socialdemokratiet været. Saa-
vel dette Partis Presse som Partiets Ord-
fører ved denne Finanslovdebat har gi-
vet Udtryk for, at dette Valg er en ualm-
indelig Sejr for Socialdemokratiet, og man
har med alle de Midler, der staaar til
Raadighed, stræbt efter i størst mulig Ud-
strækning at rive Partiets almindelige Med-
lemmer og Vælgere med i en overstrøm-
mende, ja, næsten ubændig Sejrglæde. Men
mon nu ikke disse Anstrengelser i nogen
Maade har deres Udspring i en Frygt for, at
jævne socialdemokratiske Vælgere, hvis de
skulde give sig til noget i og for sig saa for-
kasteligt som at prøve paa at tænke selv,
skulde komme til det Resultat, at de egent-
lig snarere følte Valget som noget helt an-
det end en Sejr, ja, næsten som en Skuffelse.

Thi hvad var det, det ærede Medlem Hr.
Stauning og ikke mindre det ærede Medlem
Hr. Borgbjerg og deres Partifæller her i Rigs-
dagen fortalte deres Vælgere, ikke blot under
Valgkampen, men længe forinden, ja, i Vir-
keligheden kort forud for Folketingsvalget i
1926? Der var efter dette Folketingsvalg
gode rettroende Socialdemokrater, der var
noget betænkelige ved den Letsindighed,
hvormed den socialdemokratiske Regering
havde kastet Tøjlerne fra sig, men til deres
Beroligelse lød det da: Vent blot til Lands-
tingsvalget i 1928, saa skaber vi ved en stor
socialdemokratisk Sejr et Flertal af Social-
demokrater og Radikale i selve Landstinget,
og saa kommer vor Tid, saa først er der Mu-
lighed for at føre en socialdemokratisk Re-
geringspolitik efter den rene og uforfalskede
Lære. At Partiet hidtil sammen med os an-
dre har hyldet Folketingsparlamentarismen,
der gaar ud paa, at det er *Folketingets* og ikke
Landstingets Flertal, der bestemmer Rege-
ringsdannelsen, gik man i denne Agitation
let hen over; det gjaldt om at vende Væl-
gernes Ansigter hen imod det store Maal ved
Landstingsvalget: Landstingsflertallets Er-
obring. At Partiets Førere selv har haft
Troen paa, at dette Maal kunde naas, har
man overhovedet slet ikke Lov til at tvivle
om. Og at der kunde være nogen Grund
for Partiet til at nære Haab om en Flytning
af Flertallet, er der heller ikke Grund til at
nægte. At Venstre forud maatte afgive et
Mandat blandt de tingvalgte Medlemmer,
vidste man, at det havde tabt et Mandat
paa Færøerne, var en Kendsgerning, og at
det paa Grundlag af Tallene fra Folketings-
valgene 1924 og 1926 maatte tabe mindst
et Mandat i det sydlige Jylland, det var det
forud givne. Og efter den hensynsløse agi-
tatoriske Udnyttelse af den saakaldte Ned-
skæringspolitik — i den Henseende har de
Herrer Socialdemokrater ikke nægtet sig
noget, for øvrigt heller ikke de Radikale —
forelaa der virkelig en Mulighed for, at det
opstillede Sejrsmaal, Landstingsflertallets
Flytning eller dog Ligestilling mellem Par-
tigrupperne, kunde naas. Men disse glæde-
lige Forventninger, som de socialdemokra-
tiske Førere uden Skrupler indpodede i deres
Vælgere, blev som bekendt ikke opfyldt,
den forventede store Sejr faldt paa dette af-
gørende Punkt ud til en Skuffelse, og for
at ikke denne Skuffelse nu bagefter skal
føles alt for stærkt, er det, man søger Trøst i
det, man kalder Tallene.

Men her maa det ærede Medlem Hr.
Stauning undskyldte mig! Den Sammenlig-
ning af Vælgertallene i 1920 med Vælger-
tallet i 1928, som det ærede Medlem og